

TEODOR ŚLIWIŃSKI (1900-1970)

Urodził się 7 listopada 1900 roku w Piaskach. Jego rodzicami byli Ignacy i Rozalia z domu Pawlak. W pierwszych dniach grudnia 1918 roku wstąpił jako ochotnik do Straży Ludowej w Piaskach. Od 28 grudnia 1918 roku do 28 lutego 1919 roku brał udział w powstaniu wielkopolskim z bronią w rękę w szeregach batalionu jarocińskiego, uczestnicząc w walkach w okolicach Zdun i Czarnego Boru. Kompanią powstańczą dowodził ppor. Wróblewski, a batalionem Błażejewski. Po zakończeniu powstania został przeniesiony do 3. pułku strzelców wielkopolskich, który następnie włączono w struktury Wojska Polskiego pod nazwą 57. pułk piechoty.

W czasie służby w tym pułku, w 1920 roku wziął udział w wojnie polsko-bolszewickiej i został uhonorowany Krzyżem Walecznych. W 1926 roku po wypadkach majowych jako podoficer zawodowy w stopniu plutonowego został przeniesiony do 80. pułku piechoty w Słonimie, w którym pełnił służbę do września 1939 roku. W kwietniu 1929 roku zawarł związek małżeński z Marią Berus. Z tego związku urodziło się czworo dzieci: córka Regina (ur. 1934), córka Aleksandra (ur. 1935), syn Mirosław (ur. 1937) i syn Teodor (ur. 1939).

W kampanii wrześniowej brał udział w stopniu starszego sierżanta w 2. kompanii CKM 80. pułku piechoty. Na początku września 1939 roku został ranny, walcząc w oddziałach Armii „Modlin” na linii frontu Mława-Windyki. Okupację niemiecką przeżył w bardzo trudnych warunkach w stronach rodzinnych, w powiecie krotoszyńskim i gostyńskim. W styczniu 1946 roku wraz z rodziną osiedlił się na Ziemiach Zachodnich w Bolkowie w powiecie jaworskim. Podjął pracę w Rejonie Eksploatacji Dróg Publicznych w Jaworze na stanowisku drogomistrza, gdzie był zatrudniony do chwili przejścia na emeryturę.

Zmarł 14 czerwca 1970 roku i został pochowany na Cmentarzu Komunalnym w Bolkowie.